Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 59 JEAN DE LA HIRE **5 Lei**

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Fluviul blestemat

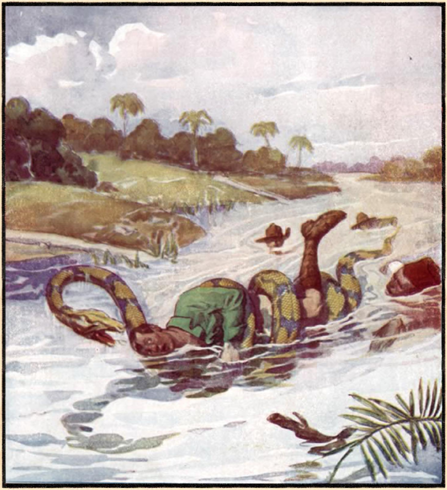

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Dezlegarea jocului Nr. 2
din „CEI TREI CERCETAŞI“

***

1. **Francesco Barosi,** ziarist italian, trimis în Cochinchina de CORRIERE DELLA SERRA, pag. 873.
2. **Help !... danger 24 NGL by 78 ELT.** –(Ajutor!... pericol 24 longitudine Nord 78 latitudine Est.) pag. 923.
3. **Cablul Submarin,** pag. 1635.
4. **Ce mister ?** pag. 1281.
5. **Doi mici eroi.** pag. 1382.

Numele dezlegătorilor îl vom publica în fascicolele următoare.

Duminică 12 Noembrie a. c.
a avut loc

Tragerea premiilor de 10.000 lei

Dintre numeroşi dezlegători au eşit la sorţi următorii:

Premiul I	lei 4000 numerar, elevul de liceu NICU PROTOPOPESCU, str. Gh. Moceanu, 3 Parcul Principele Carol, loco.
Premiul II	lei 3000 numerar, MIHAIL şi TEODOR ATANASESCU, Turnu Severin, strada Decebal, 51.
Premiul III	lei 2000 numerar, MIRCEA I. BARBULESCU, str. E. 9, Parcul Cornescu, loco.
Premiul IV	lei 1000 numerar, AUREL MAINL, elev liceu Şcoala superioară de Comerţ, Timişoara.

BIBLIOTECA
FUNCĂREA EMIL
PERSONALĂ

FLUVIUL BLESTEMAT

CAPITOLUL I.

IN CAUTAREA DISPARUȚILOR

Cei trei cercetași Raimondo, Marius și Jean Bart, cu abisinianul lor Zomba și zanzibarienii însoțiți de negrul Riki și conduși de Calar, tocmai sărbătoreau montarea vaporașului Săgeata, când balonul captiv care se ridicase cu Marius, Jean Bart și Zomba și-a rupt frânghia și a dispărut în norii aduși de furtună.

Se poate închipui dezolarea lor. Dar înmărmurirea nu dură multă vreme.

Raimondo își căpătă repede prezența de spirit.

— La rând ! — ordonă el zanzibarienilor care se aliniară în ordine.

Calar era primul la dreapta, apoi Kalomo și Kivu, și micul Riki.

— Atenție ! — zise Romanul. Voi cinci rămâneți de pază în Câmpul-Pătrat. E așa de bine ferit și drumul până aci e așa de strâmt încât dacă veți veghea cu atenție, veți fi deajuns să-l păziți.

Făcu un gest și cei cinci eșiră din rând. Erau uriași și aveau un aer de inteligentă și hotărîre.

— Calar, ia pe Kalomo cu nouăsprezece oameni bine înarmați și suiți-vă pe platoul care domină lacul. Mergeți spre Nord. Dacă vedeti balonul, aruncati în aer rachete cu fum, până vei auzi mitraliera de pe vaporaș.

„Nu te îndepărta de mal ca să te pot vedea cu binoclul tot timpul.

— Dar dacă văd ceva interesant în interior?

— Trimete un detașament, dar tu rămâi cu grosul pe malul lacului.

„Voi — Raimondo se întoarse spre Kivu și cei douăzeci de oameni care mai rămăsese — îmbarcați-vă.

— Dar eu? — întrebă Riki.

— Tu vii cu mine.

După cinci minute Raimondo pe lac și Calar pe pământ, cu escortele lor, mergeau în căutarea dispăruților, lăsând celor cinci negri alesi paza întregei averi a expediției cei trei asini și patru zebre.

Toată după masa și toată noaptea vaporașul scotoci apele Nyasse, lansând rachete cărora ile răspundeau acelea ale lui Calar. Dar nu vedeau pe acelea cu fum care trebuiau să semnaleze vre-o descoperire oarecare.

Dimineața, brusc, pe bordul vasului Kivu care era de pază scoase mult așteptatul strigăt:

— Balonul! Balonul!

Deșteptat din somn de acea veste bună, Raimondo, care dormea pe punte, sări în picioare:

— Ah! Uite-i!

Credea că vede pe amicii dispăruți când colo era numai Jean Bart și Zomba care ședeau agățați de frânghii iar al treilea pasager era un sălbatec pe jumătate gol.

Balonul plutea peste apele linistite, cu nacela aproape sfărâmată.

După câteva minute, cei doi naufragiați erau primiți cu sgomotase manifestații de bucurie.

— Dar Marus? — zse Raimondo îngrijat.

— Prizonier ai sălbaticilor frați cu aceștia — răspunse Jean Bart și arătă doi sălbatici care veneau înot spre vapor.

— Povestește! Povestește!

Și Jean Bart, povesti:

— Balonul, smuls de o furtună neașteptată, printre descărcările electrice, aterisă grație manevrelor dibace ale lui Marius pe o insulă pustie. Sălbaticii Roati, ne-au surprins și ne-au legat. Apoi au venit alții, numiți Pinți care doborâră pe cei dintâi. Marius, Zomba și cu mine tocmai era să plecăm cu balonul când blestemații aceștia de Pinți năvăliră și'n luptă tăiară frânghiile care ancorau balonul. Marius căzu la pământ cu un grup de sălbatici în timp ce noi ne luarăm fără voe, sborul.

— Unde e insula aceia? — întrebă Raimondo furios de teama ce o avea de soarta lu Marius.

— Ia binoclul și uite-te la Nord.

Raimondo zări ceva la orizont.

— Foarte bine. Să ne întoarcem la mal. Să îmbarcăm pe Calar și escorta care caută în interior.

— Eu — zise Jean Bart — voi pune în ordine balonul spre a ne mai servi de el.

— Te voi găsi la înapoiere. Ia pe Riki cu tine. Zomba va supraveghea pe Pinti ca să nu facă ceva.

Jean Bart puse pe apă o mică barcă și cu Riki se duse să aducă balonul.

Desumflat, uscat, strâns, după o jumătate de oră era suit pe vaporaș cu generatorul de hidrogen.

Calar era deja pe bord cu oamenii săi. Patru zanzibarieni îndopau cuptorul cu lemne; coșul vărsa foc și scântei. Vaporașul, sbura cu toată viteza pe undele liniștite unde Marius poate era în agonie...

Zomba și Calar, la pupă, scrutau cu aviditate imensitatea în timp ce Jean Bart era la cârmă.

Ajunseră noaptea la insulă. Trebuiră să amâne debarcarea până dimineața. Dar. deziluzie; nu era insula lui Marius.

De departe luaseră o mică ridicătură de pământ cu câți-va arbori pe ea, drept insulă.

Vaporul plecă mai departe. Timp de cincisprezece zile navigară la întâmplare, explorând lacul în toate sensurile.

In cele din urmă, într'o seară descoperiră insula dorită. Raimondo nu mai voi să aștepte.

— Să debarcăm imediat!

Fură luate dispozițiuni de debarcare a oamenilor și a mitralierei ce se afla pe bord, necesară în acele ținuturi infestate de sălbateci fioroși.

CAPITOLUL II

AVENTURA LUI MARIUS

Marius, prizonier de cincisprezece zile, trăia încă.

Reușise să se facă admirat de indigeni cu o cutie de chibrituri, și cu promisiunea că va aduce înapoi mașina rotundă. Bravul tânăr spera că între timp Jean Bart și Zomba vor reuși să găsească pe Raimondo și că îi vor veni în ajutor.

Speranțele sale nu erau zadarnice dar întârziau să se împlinească.

In dimineața în care vaporul se punea la drum în căutarea lui Marius, pe plaje, înconjurat de șefii Pinți, Marius aștepta.

Când se înseră, Fateki, prezumptivul „înțelept" se apropie încet de el și cu o voce tărăgănată și insinuantă zise:

— Fratele meu Marius vede bine că Soarele e gata să intre în lac și fratele meu Marius n'a făcut să se înapoieze mașina rotundă.

— Trebue s'o fi întârziat ceva. Sunt sigur că e pe drum și că va ajunge aci mâine.

— Sper pentru fratele meu alb. Șefii au hotărît că după înserat el să fie iar prizonier. Va fi legat de pom și femeile și copiii îi vor da de mâncare cât vor putea ca să fie gras pentru ziua sărbătorii Pinților.

Marius se făcu că ia în glumă lucrul deși simțea un nod în gât.

— Carnea mea tare n'o să le placă! Eu nu mă îngraș niciodată. Dar ar fi mai bine și pentru ei și pentru mine ca să se înapoieze mașina rotundă. Când are loc serbarea?

— Peste opt zile, de mâine la apusul Soarelui.

— Până atunci voi fi un mare şef Pinţ! — conchise cercetaşul.

Dar seara îl legară ca pe un salam şi pe spatele unui indigen, îl duseră prin pădure.

Marius era desperat. Dacă ar fi rămas pe malul lacului, ar fi avut mai multe şanse de scăpare.

In interior, cum să dea semn de viaţă vaporaşului sau balonului dacă acestea ar veni în ajutor?

Milanezul constată cu plăcere că sălbatecii nu-i luaseră chibriturile şi cutia.

Din superstiţie, Pinţii renunţaseră la acele beţişoare de foc, care făceau minuni numai în mâna albului.

Cercetaşul fu legat de acelaş arbore din noaptea trecută.

I se puse alături o strachină cu aceiaş marmeladă galbenă şi pe o frunză mare o bucată de carne friptă pe care n'o mâncă de teamă să nu fie de om. Nimeni nu rămase să-l supravegheze.

Sălbatecii trebue să se fi încrezut pe soliditatea lianelor cu care îl legaseră. Dar nu se gândeau că el e stăpânul focului, acel foc care tae ca şi lama de cuţit.

Când văzu că toţi dorm în sat, Marius care putea să-şi mişte mâinile, luă cutia cu chibrituri, aprinse unul si arse liana care îl ţinea de pom.

Fu liber într'o clipă.

Cu paşi uşori intră într'un cort unde dormeau adânc sălbatecii şi luă o suliţă, un cuţit şi câteva zagae.

Luă şi o pipă deoarece cunoştea planta care o fumau Pinţii.

Se gândea:

— Armele îmi vor servi să mă apăr şi să-mi caut hrană; pipa să pot suporta ceasurile de aşteptare.

Se îndreptă spre plaje.

Noaptea era clară şi putu să găsească drumul.

Işi aducea aminte că văzuse de cu ziua o stâncă înaltă, în mijlocul căreia, suspendat între cer şi apă era un arbore scorburos care părea că este dintr'o scobitură.

— Dacă aş putea ajunge până acolo — se gândea el — cred că aş găsi o peşteră. Voi găsi ouă de păsări, peşti, şi cu armele care le am voi putea rezista la toţi Pinţii. Noaptea o să aprind foc pe mal, iar ziua voi semnaliza cu cămașa. Așa voi aștepta până mă va ajuta Providența.

Curând Marius ajunse la picioarele stâncei. Așteptă cu nerăbdare aurora și începu să escaladeze stânca, cea ce fu și lung și greu. Pomul era la jumătate drum până în vârf.

După o oră de sforțări, Lombardul ajunse la o mică proeminență la doi metri de arbore. Dar acolo stânca era netedă, fără găuri, fără crăpături.

Se uită dedesubt și valurile îi păreau la o adâncime ametitoare.

Scoborârea e imposibilă, acum, se gândi el. Nu pot rămâne la infinit în această poziție; încă cinci minute și o să trebue să dau drumul. Trebue deci să mă silesc să ajung până la pom. E nebunie, dar n'am ce face

Și făcu un salt extraordinar.

Apucă pomul dar craca cedă...

Se gândi fulgerător :

— Sunt pierdut !

Instinctul de conservare îi dete energia necesară să facă un nou salt.

Da data asta avu noroc și putu să se urce pe arbore.

Se sui de acolo și apoi rămase pe platforma învecinată aproape o oră, sleit de puteri, tremurând din tot corpul.

Soarele eșise din lac. Căldura sa deștepeni membrele obosite ale tânărului, care reuși să se scoale.

Se uită împrejur.

Stânca se înălța abruptă, formând un fel de promontoriu ce nu putea fi urcat din nici un punct al insulei.

Marius își scoase tunica și cămașa făcând din aceasta din urmă un steag pe care îl legă de craca cea mai înaltă a pomului.

Apoi își puse tunica și începu să exploreze peștera.

Era o grotă de oare care întindere plină de cuiburi de păsări acuatice.

— Iată hrana mea ! — constată el cu mulțumire.

In fundul grotei, lungă de vre-o cinci metri era o gaură neagră, largă cât să încapă un om.

— Unde o fi ducând ?

Dar cum să lumineze ?. Să aprindă chibrituri ar fi însemnat risipa unui element indispensabil în situația sa.

— Cum să fac ? Mi-ar trebui o torță.

Privi arborele. Văzu niște bobițe de reșină.

— Na ! Un arbore rășinos.

Era într'adevăr așa.

Tăie o cracă, mai plină cu rășină și o aprinse.

— Bravo ! — exclamă cu entuziasm.

Cu torța în mână, cu sulița în alta, începu să exploreze gaura misterioasă.

După câteva minute de drum printr'un fel de subterană, ajunse într'o grotă imensă. Milanezului i se păru că aude un sgomot ciudat, îndepărtat.

— Mii de pipe ! Ce mai este ?

Aceste vorbe, spuse tare, răsunară ca într'o catedrală.

Era ceva lugubru în tăcerea aceia misterioasă. Dar tânărul, împins de curiozitate, acceleră pasul.

Torța fumegândă nu lumina decât la vre-o câțiva pași. După un timp, în jurul său era noapte adâncă.

Se gândi :

— Trebue să nu mă pierd. E un adevărat labirint

Reflectă un moment.

— Dar ce prost sunt ! Nu las eu urme pe nisip ?

Lăsă ochii în jos și constată că urmele sale erau foarte vizibile.

Asigurat, plecă înainte. Număra pași spre a ști aproximativ distanța parcursă.

Era la al o sutelea treizecilea pas când găsi drumul închis de un zid.

— Na ! Am ajuns la sfârșit ?

Dar văzu în perete două găuri de inegală mărime.

— Vre-o scară ?

Oprindu-se puțin să se gândească, auzi iar sgomotul de mai înainte.

Venea din gaura stângă.

— Să vedem de ce e vorba !

Fără să mai ezite, intră.

Terenul era în pantă, acoperit de acelaș nisip fin. In unele puncte panta era repede și Marius trebui să se sprijine de suliță.

Sgomotul misterios se făcea din ce în ce mai tare, de și de nepriceput.

Părea că ese dintr'o prăpastie.

In curând sgomotul deveni asurzitor.

Da data asta Marius se înfricoșe. Iși aduse aminte de groaznica aventură a lui Jean Bart, de mult, tot într'o adâncă grotă, când — sub ochii celor doi amici ai săi — fusese furat de o caracatiță terestră.

Iar era în fața unuhi asemenea monstru?

Lombardul alunecă pe nisip, căzu cu torța în mână.

De odată în profunzimea cavernei se arătă ceva îngrozitor. Marius văzu...

Văzu înaintând, un monstru groznic care întindea niște tentacule enorme...

Marius se gândi la aceiaș grozavă creatură antideluviană din insula Paștilor... Se înțepeni, voind să reacționeze împotriva senzației de spaimă care îl năpădea...

Nu putu reacționa. Revăzu acelaș corp rotund ca un balon, enorm, și cocoșat.

Cele șapte monstruoase tentacule erau plantate în jurul unei guri cu ventuză iar deasupra ei, luceau doi ochi verzi, care produceau o lumină fosforescentă. Monstrul mergea cu patru ghiare și corpul i se umfla și desumfla în continuu producând acel zgomot auzit de Marius; era respirația fintei preistorice....

Cercetașul se văzu pierdut...

Cu unul din brațe, monstrul îl ridică, îl puse pe spinare cu aceiaș ușurință cu care un elefant ar fi făcut acest lucru cu trompa. Apoi caracatița se înapoie cu prada sa care se ținea din toate puterile agățat de asperitățile trupului.

Lumina verde care emana din ochi imonstrului lumina grota .Marius lăsase să-i cadă făclia care se rostogolise undeva, stingându-se.

Caverna avea proporții fantastice.

— Unde mă duce acest animal. îngrozitor? In ascunzătoarea sa spre a mă mânca? Sau mă vâră în vre-o gaură de unde să nu mai pot eși? Chiar dacă m'ar lăsa în pace acum n'aș mai ști să găsesc drumul înapoi.

O oprire bruscă întrerupse gândurile lui Marius.

Era să cadă dar se cramponă cu desperare de spatele monstrului.

Acesta se opri pe malul unei ape subterane. Din toate părţile Marius văzu eşind animale tot aşa de monstruoase ca acel ce îl ducea, şi toate avea ochii fosforescenţi.

Erau poate o sută, cu diferite aparenţe, dar deopotrivă de oribile.

Erau ca elefanţii cu trompe, ca leii cu ghiare, ca vulturii cu ciocuri, pe spate cu solzi de crocodili... Toate aceste bestii înfricoşătoare eşeau acum în faţa lui Marius care rămăsese nemişcat ca într'o halucinaţie...

Deodată monstrul se scutură, îl trânti la pământ şi cu zgomote infernale, de pe altă lume, animalele de coşmar dispărură în apă.

Când Marius se găsi singur, se uită împrejur. Era întuneric beznă.

Atunci aprinse un chibrit.

Văzu eşind din întuneric două maimuţe care mergeau drept ca oamenii.

La vederea sa o luară la fugă ţipând.

— Mii de pipe! astea cel puţin mă lasă în pace!

Chibritul se stinse şi rămase în beznă în mijlocul zgomotelor ciudate.

Deodată un tunet grozav se auzi şi se simţi apucat de un val, târât înainte de a-şi fi dat seama. Avu prezenţa de spirit să nu deschidă gura şi să-şi ţină răsuflarea.

Un minut se simţi dus de unda spumegândă. Un alt val îl aruncă pe o plaje unde îşi pierdu simţirea.

Când îşi reveni, abia se putu ridica.

Se ridică şi văzu că se găsea în aer liber, la picioarele unei grote într'o stâncă uriaşe, dreaptă.

— Să nu fiu dezolat! — gândi Marius — Am scăpat ca prin minune din subterana blestemată. Am avut o aventură fabuloasă, absolut asemănătoare acelcia întâmplată lui Jean Bart în insula Paştelor...

Mi se pare că a fost un vis! Dar iată că sunt teafăr şi balonul poate să apară dintr'un moment în altul. Pentru moment să vedem ce putem mânca. Găsi nişte cuiburi de păsări pline cu ouă.

— Bine! — se gândi. — Câteva zile nu voi muri de foame.

Şi adevărat Robinson, luă patru ouă, adună nişte crăcuiţe, făcu foc şi apoi în cenuşa fierbinte puse ouăle.

Curând putu să soarbă cu lăcomie ouăle fierte la punct. Se întinse apoi la umbră şi adormi adânc.

Trecură astfel trei zile.

Marius domnea, cocea ouă și le mânca. De geaba însă scruta cerul, nu apărea nici balonul, nici vaporul pe lac.

In a patra zi, milanezul ucise o pasăre de apă și o fripse. Din fericire păsările nu erau lipsă.

Din stâncă se prelingea, din fericire, un șuvoi de apă rece.

Dar după câte-va zile nu mai găsi nici ouă, nică păsări care se speriau de el.

— Drace ! Ce facem acum ?

Se luase de gânduri.

— Mii de pipe ! — strigă el în dimineața celei de a patrusprezecea zi.

O idee ! Cum de nu m'am gândit până acum ?

Ideea era să se arunce în lac și să ajungă pe o altă parte a insulei unde n'ar fi fost prizonier din cauza stâncei.

In stânga, la o depărtare de o milă, stânca se sfârșea lăsând liberi spre mal un grup de cocotieri.

Se aruncă în apă, înotând cu vigoare. Sleit de puteri reuși însă să se agațe de niște rădăcini și să se suie pe mal. Aci căzu sdrobit și așteptă să-și vină în fire spre a cerceta lacul.

Deodată se simți apucat de spate și văzu o oribilă figură de maimuță aplecându-se spre el.

Un grup de maimuțe, asemenea acelor întrevăzute în cavernă, se adună în jurul lui.

Erau toate înarmate cu ciomege și unele aveau mâinile și picioarele pline de sânge.

Marius se gândi :

— Acum e inutil să mai lupt.

Desperat închise ochii.

Acele ciudate maimuțe-oameni, făcură repede din crăci și frunze o targă și aruncară pe cercetaș pe ea fără să-l lege. Ceata intră în pădure.

Fatalitatea vrea ca în aceeași clipă când mitraliera era dusă pe pământ, spre vestul insulei, sub supravegherea lui Zomba, Marius era dus, spre est, de maimuțele antropofage.

Marius auzi ca prin vis pârâituri de arme și strigăte ce păreau de oameni.

— Sunt împușcături... gândi el... Atunci vaporul a venit... Tocmai când eram să fiu salvat am fost prins de aceste bestii care mă vor ucide...

Maimuţele alergau repede printre trunchiuri şi pietre.

Mergeau spre o peşteră cu deschiderea largă unde lumina soarelui slăbea din ce în ce.

Acum pătrunseră într'o serie de caverne; ochii fiarelor luceau acum cu aceiaş lumină verde ca aceia pe care o văzuse în Cavernă.

Pe neaşteptate, din depărtare, se auzi un tunet ameninţător.

Maimuţele se opriră, tremurând. Lăsară să cadă targa şi Marius se rostogoli la pământ. Zgomotul deveni infernal, mărit de ecoul pereţilor cavernei.

Marius se sculă într'un întuneric adânc. O nelinişte extraordinară îi strângea inima.

Maimuţele fugiseră care încotro apucaseră, urlând de groază.

Un fulger lumină un şir întreg de grote.

Atunci înţelese. Pământul îi tremura sub picioare. Instinctul de conservare îi dădu puterile.

— E un vulcan! Nu, nu vreau să mor!

Se aruncă în întuneric, cu braţele înainte, întorcând spatele spre lumină.

Alerga din toate puterile. Incotro? Ce spera?

N'avea nicio speranţă.

Se găsi însă pe neaşteptate iarăş la lumina zilei.

Indărăt; peştera se nărula sub puterea exploziilor de gaze din adâncimi...

CAPITOLUL III

MITRALIERA VAPORULUI

In acea zi, către orele două dimineața, caravana vaporului debarcase pe malurile insulei blestemate. Vasul fu oprit la o distanță de plaje și paza încredințată la patru zanzibarieni credincioși.

Armați până în dinți, trebuiau să țină la distanță pe indigenii care ar fi încercat să atace vasul cu pirogile.

In timp ce Jean Bart lua aceste dispoziții, Raimondo formă cele trei companii care trebuiau să exploreze insula în trei puncte deosebite.

— Tu, Jean Bart — zise Ligurului când debarcă — iei pe Kivu și zece oameni.

— Bine.

— Tu, Calar, iei pe Kalomo cu zece oameni.

— Foarte bine.

— Eu iau, cu Zomba și Riki, cei cincisprezece oameni care rămâne.

Toți avem rachete pentru semnalizare. Cine vede ceva interesant aruncă o rachetă albastră.

Dacă e pericol grav, una roșie. Dacă găsești pe Marius, una cu fum. Fiecare companie e condusă de un prizonier. Pint care cred că știe ce vrem de la ei. Eu iau mitraliera cu mine și plec în centru. S'a înțeles?

Jean Bart, Zomba și Calar răspunseră într'o voce:

— Da!

Cele trei grupe se separară

Raimondo cu oamenii săi ajunse pe locul unde, cu cincisprezece zile în urmă căzuse balonul.

— Cunosc acest loc! — zise Zomba

— Ești sigur?

— Da. Aci Marius și Jean Bart preparau fotografiile. Aci am fost prinși și legați d sălbateci.

Cu pași ușori, examinând terenul la lumina stelelor care începuseră să pălească spre a face loc luminii.

Se apropiară de pădure.

— Ah! banditul! — strigă deodată ascarul.

— Ce e?

— Era o mutră urâtă de Pint printre arbori...

Se auzi un sgomot de crăci fărâmate.

Zomba se și luase după sălbatec, care văzându-se descoperit o luase la fugă.

După trei minute, Zomba apăru furios:

— A fugit. S'a dus în sat să anunțe pe diavolii canibali! Acum toți vor veni spre noi!

— Ei bine! — decise Raimondo — cel mai bun lucru e să ajungem noi repede în acel sat, înainte ca să fi dat alarma! Zomba, de unde veneau sălbatecii care v'au prins atunci?

— Tot de pe poteca asta, spre pădure.

— Aidem într'acolo. Nici n'avem alt drum, ,afară de drumul acela mare spre stânga. Pe acolo n'ai văzut pe nimeni?

— Nu!

Raimondo se întoarse spre trupă și comandă:

— Inainte! Pas gimnastic!

Drumul era destul de îngreuiat de liane enorme; trebuiau sărite sau ocolite cu greu.

Deodată Zamba se opri. Făcu semn de tăcere.

Călare pe un trunchiu, Abisinul privea ceva cu atenție. Sări jos și se duse spre Raimondo.

— Sunt aproape!

— Cine?

— Pinții!

— Sunt mulți?

— Aproape două sute...

Să aruncăm racheta roșie! — zise Raimondo. Sunt prea mulți și nu vreau să-mi risc oamenii.

Mitraliera a rămas înapoi....

Să ne ascundem aci, în tufișuri și să așteptăm pe ceilalți. Tu Zomba du-te înaintea celor cu mașina și grăbește-i.

Şi Romanul aprinse o rachetă rosie care se urcă spre cer fâşâind...

Zomba dispăruse în timp ce Raimondo cu Riki se ascunseră în tufişuri dese.

Cum părea că vor avea de luptat, Romanul dispuse oamenii într'un pătrat.

Primul foc ar fi însemnat că fiecare să se apere fără să-şi părăsească postul.

Char şi Riki era cu degetul pe trăgaciul unei mici carabine.

Zanzibarienii nu se vedeau între ei, dar Raimondo ştia unde se găseşte fiecare.

In curând se auzi trosnituri de ramuri.

Zanzibarianul din partea aceia, dădu uşor frunzele la o parte spre a vedea.

Trosniturile erau mai apropiate.

Pintii nu aveau fineţea sălbatecilor din alte ţări, a Indienilor din America, de pildă.

Zanzibarianul deschise bine ochii.

— Atenţie ! — îşi zise el. — Dacă animalul cu două picioare îmi vine în mână nu e nevoie să trag... E de ajuns mâinile mele...

Un Pinto apăru pe cărare. Mergea uşor, privind cu atenţie împrejur. Avea o suliţă şi două zagaie.

— Vino mai aproape, iubitule ! — gândea zanzibarianul.

Indigenul se apropia. Trebue să fi fost urmat de ceilalţi.

Zanzibarianul sări ca o săgeată în picioare. Mâinile sale uriaşe strângeau ca într'un cleşte gâtul sălbatecului, care cu ochii holbaţi, nu opunea nici o rezistenţă.

— Aha ! eşti cuminte, tu ! Bine ! Nu-ţi fac rău !

Şi zanzibarianul îl înfăşcă într'o clipă, vârându-i o cârpă în gură, legându-l de mâini şi de picioare şi luându-l la subţioară ca pe un pachet, plecă cu el el locul unde ştia că e Raimondo cu Riki.

Fluera de două ori, după cum era învoiala.

I se răspunse la fel.

Tufişul se deschise.

Raimondo şi Riki erau îngropaţi până în brâu într'o groapă acoperită cu frunze

— Luați-l — zise soldatul. — Eu un sălbatec luat din sbor... L'am prins fără sgomot... Trebue să fie trimes să spioneze...

— Bine! Poate să ne servească.

— L'am legat ca pe un salam!

Și zâmbind, soldatul se înapoie la postul său.

Abia se ascunsese, când, pe potecă văzu ivindu-se doi sălbatici, apoi trei, apoi cinci, zece, o sută, mereu, mereu, mergând fără nici o măsură de precauție.

— Se încred în exploratorul lor — gândi zanzibarianul. — Ce idioți!

Ii numără. Erau exact două sute treizeci și patru.

Cum văzu că defilarea se isprăvise, se pregăti să comunice vestea lui Raimondo.

Acesta dădu semnalul și în curând toți fură pe cărare.

— Inainte! comandă Raimondo.

Mica trupă porni înapoi, pe urma indigenilor care trecuseră.

Zomba ajunsese la mal tocmai când cei patru servanți ai mitralerei veneau cu ea.

Zomba îi îndemna să se grăbească punându-i în curent cu stuația.

— Sunt peste două sute!

— Nu vor mai fi nici unul! — zise râzând un servant.

Cei patru oameni mergeau cu pas repede conduși de Zomba. Acesta auzi niște zgomote.

— Bine! Au trecut pe lângă Raimondo fără să-l vadă. O să-i primim noi.

Acum aurora lumina pământul. Toate obiectele se vedeau limpede.

— E inutil să ne mai ascundem! — zise Zomba. — Ba chiar trebue să ne vadă! Puneți mitraliera în față și nu trageți decât când voi ordona eu: foc!

Mașina ucigătoare fu așezată într'o clipă, gata să-și verse cele o mie de gloanțe pe minut, de jur împrejur.

Cei patru servanți erau tocmai în poziție când strigăte feroce isbucniră din pădure.

Vreo douăzeci de sărbatici eșiră la lumină.

Recunoscuseră pe Zomba, care sta în picioare la câtiva pași de mitralieră. Recunoscuseră în el pe unul din prizonierii care sburaseră cu mașina rotundă.

— Oacc! Oacc! — strigau ei agitând sulițele și zagaele.

Nu se puteau ști dacă aveau intenții ostile sau nu, deoarece urlau dar nu înaintau. Dar un grup mai numeros ajunse pe cei dintâi.

In curând peste două sute erau adunați acolo.

— Sunt toți! — murmură Zomba.

Acum vor începe tratativele.

Făcu câțiva pași înainte, ridică brațele spre cer, scoase câteva strigăte spre a face pe indigeni să înțeleagă că nu le vrea răul.

Un sălbatec se desprinse de ceilalți. Veni până la vreo treizeci de pași de Zomba. Părea posedat de o furie diabolică. Apostrofă violent pe ascar care nu pricepu o vorbă. Apoi, aruncă cu o zagaie în abisinian.

Arma pătrunse casca colonială și se duse de se înfipse în pământ.

Un deget mai jos și Zomba ar fi fost ucis.

— Banditule! — exclamă ascarul furios.

Intr'o cuipă își smulse carabina de pe umăr ,ochi și trase.

Pintul se răsuci odată în loc și se prăbuși pe iarbă.

Urlând înspăimântător ceata de sălbateci năvăliră spre Zomba.

— Foc! ordonă acesta.

Se auzi o pârâitură și primul rând de sălbateci căzu.

Pârâitura continuă. Imediat alte rânduri căzură.

La început fură stupefăcuți, apoi îngroziți.

Peste o sută de indigeni fuseseră secerati într'un sfert de minut.

Ceilalți, înebuniți de spaimă se întoarseră și o rupseră la fugă în pădure. Dar de acolo se auzi alte împușcături.

— Aha! Raimondo îi ia pe la spate!

Acum Pinții urlau de groază, aruncau armele, se aruncau la pământ.

Impușcăturile încetară.

Raimondo apăru cu escorta sa.

Din două sute treizeci și patru de indigeni nu mai erau în viață decât treizeci și opt.

Ședeau lungiți pe iarbă, nemișcați cu mâinile sub cap, așteptând lovitura de moarte. Dar oamenii lui Raimondo, îi ridicară unul după altul, adunându-i între patru arbori, păziți de câte un soldat gata de tras.

Zomba cerceta fiecare cadavru în parte.

Curioși Raimondo și Riki se apropiară de el.

— Ce cauți ? — întrebară.

— Caut pe demonul care se numește Fateki. El vorbește englezește și trebue să știe unde e Marius.

— Cum îl recunoști ?

— Are tatuaj pe frunte și îmi aduc aminte desenul.

Dintre prizonieri se auzi un strigăt:

— Orarao !

Zomba se uită și văzu pe un indigen înălțând brațele.

— Bine ! — zise. Eu îl caut printre morți și el e viu ! Ești prost Zomba !

Se duse spre indigen, urmat de Raimondo și Riki și recunoscu pe Fateki.

Acesta avusese iar noroc.

— Fratele meu să vină încoace — ordonă Zomba.

Ajuns lângă Raimondo, duse mâna la frunte și zise :

— Orarao ! Fateki e sclavul oamenilor albi!

Raimondo îi răspunse :

— Fratele meu să răpsundă cu toată sinceritatea ! Unde e șeful alb care a rămas în mâinile Pintilor, când mașina rotundă a sburat spre cer ?

— Fratele meu vrea să vorbească despre seful Marius ?

— Da.

— Ei bine, șeful alb a fugit.

— A fugit ! unde ?

— Fateki nu știe.

Înțeleptul însă povesti tot ceeace spusese și tăcuse Lombardul, după plecarea neașteptată a balonului. Conchise spunând cum dimineața nu au mai găsit pe Marius pe care îl legaseră de pom peste noapte.

Frânghiile fuseră arse.

Până la sosirea noului șef alb, „aducătorul tunetului și stăpânul morții“ fugarul fusese căutat de indigeni peste tot.

Singurul lucru ce se știa era că se găsise urme până la lac.

Acolo se pierdeau, spălate de valurile neastâmpărate.

Fateki tocmai sfârșise de vorbit când sosi și cele două grupe ale lui Jean Bart și Cajar.

Aceștia raportară lui Raimondo că găsiseră aproape pustii cele trei sate care trebue să fi fost singure din toată insula. Nu erau acolo decât femei,, bătrâni și copii.

Raimondo ținu un consiliu de război.

Fateki și Kalomo serviră de interpreți între singurul șef pint scăpat din masacru.

Se hotărîră zanzubarienii să formeze două companii sub conducerea a doi șefi. Zece Pinti fură detașați fiecărei grupe. Ceilalți indigeni fură dezarmați și trimeși pe a casele lor, sub amenințarea cu moartea în caz că ar fi făcut vreun gest dușmănos.

Li se porunci să caute peste tot pe Marius și să aprindă un foc mare pe o înălțime, care să se vadă departe.

După ce fură luate toate dispozițiile de siguranță, cele două grupuri se îndreptară una spre sud și alta spre nord, în timp ce Jean Bart cu mitraliera și câțiva servanți se îndrepta spre vapor.

CAPITOLUL IV

PIROGA LUI JEAN BART

In vreme ce cele două grupe se îndreptau spre interior, Jean Bart se suia pe bord spre a face înconjurul insulei, explorându-i toate scobiturile.

Vaporul fu pus sub presiune mică și începu să înainteze încet, precedat la câțiva metri de o plută, așa ca să fie la adăpost de vreo ciocnire cu vreo stâncă de sub apă sau ca să nu cumva să se pună pe vreun banc de nisip. Dar în jurul lui, plutea încet o pirogă pe care se afla Jean Bart cu patru zanzibarieni.

Aceștia, inspectau cu atenție arborii și marginile malului.

— Nu e posibil să nu-l găsim! zise Jean Bart, în vreme ce piroga înainta încet.

Se auzi o bubuitură.

Vaporul dă semnale.

— Ori unde ar fi Marius, trebue să audă!

— Numai de n'ar fi mort — murmură un bătrân negru care răspundea la grațiosul nume de Ursul negru.

— Ursule negru — strigă Jean Bart. Dacă mai aud odată glasul tău de cobe, te arunc în apă și te duci la vapor înot!

Bine! Bine! n'o să mai deschid gura! — mormăi bătrânul

Dar chiar dacă tac, stăpânul tot nu se va întoarce dacă cumva va fi mort!

— Ai dreptate, încăpățânat bătrân. Dar astea sunt vorbe pe care e mai bine să nu le pronunți.

Piroga încetinise mersul.

— Aide, mai repede ! trebue să facem înconjurul insulei până nu se însereazǎ !

— N'o să putem face atâta drum ! bolborosi iar Ursul negru, care avea mania contrazicerei.

— Iară ! — exclamă mânios Jean Bart. Pentru un urs, și încă negru, ai linba cam lungă.

In acel moment piroga traversă, pe lângă mal, un fel de mic golf cu o plaje de nisip foarte fin, îndărătul căreia se vedea o pădure de pomi de cocos. Lacul era extraordinar de calm și în oglinda apei se vedeau clar și arborii de deasupra și cele mai mici scobituri ale stâncei precum și bogata vegetație de sub apă.

Timpul era de o frumusețe primăvăratică. Cerul limpede nu eda pătat de nici un nor, iar din pădure veneau efluvii parfumate care îmbătau nările.

Cu toată grija de soarta lui Marius, fiecare aspira cu deliciu aerul îmbălsămat.

Acum piroga trecea pe lângă o stâncă înaltă și aridă. Fără nici o tranziție, peisagiul zânător fu urmat de o sterilitate pietroasă unde o stâncă înaltă de vreo două sute de metri se cufunda direct în apele lacului.

— Repede, repede copii ! Aci nu-i nimic de descoperit. Mă uit eu la stâncă !

Jean Bart scotocea cu binoclul fiecare crăpătură, fiecare colțișor.

— Opriți ! — strigă deodată.

Lopețile rămaseră suspendate, înțepenite orizontal și paralele cu apa.

Impinsă ușor, piroga făcu o curbă repede și se puse ușor pe nisipul unei mici plaje.

— Nu m'am înșelat ! — exclamă Jean Bart. Aci sunt urme de pași !

Cu un salt îndrăzneț, fu pe plaje.

Zanzibarienii, după ce legară piroga de o rădăcină de palmier care eșea din apă, săriră și ei pe pământ.

Toți putură constata că pe nisip erau într'adevăr urme de pași. Erau urme de gheată. Urme de oase de pasăre, cenușe, arătau că cineva stătuse acolo câtăva vreme.

— Pe Cristofor Columb ! — zise Jean Bart cu adâncă emoție — nu poate fi decât Marius. Imi amintesc forma ghetelor sale cu vârful patrat, după un model inventat de el.

Un zanzibarian care scotocise cenușa, zise cu bucurie :

— N'a plecat de mult! Ia uită-te, stăpâne, cenușa e încă fierbinte.

Jean Bart strigă :

— Adevărat! Adevărat!

— Să ne îmbarcăm ! Cât mai repede posibil. Marius nu a putut pleca de aci decât înot și nu în direcția de unde am venit noi, deoarece l-am fi văzut.

Trebue să fi plecat în partea opusă, în căutarea unei plaje ceva mai deschisă, de unde să poată vedea lacul și să fie văzut.

— In cazul acesta — întrerupe Ursul negru — nu poate fi departe, dacă cenușa ziceți că era caldă.

Urmă o tăcere. Toți rămau cu sârguință.

Inima lui Jean Bart bătea cu putere văzând că stânca se prelungește.

— Numai de nu s'ar fi înecat înainte de a fi putut scăpa de această blestemată stâncă.

Deodată scoase un strigăt.

După o bruscă cotitură, stânca se isprăvea, sau mai bine zis, se întrerupea spre a lăsa să apară o gaură largă și adâncă, cu o mică plaje cu nisip fin și cu arbori numeroși.

La strigătul de bucurie al cercetașului, urmă o troznitură sinistră. Partea anterioară a pirogei se crăpă si apa începu să pătrundă.

— Blestem ! — urlă Ursul negru.

— Am isbit o piatră !

Intr'un moment piroga fu inundată. O altă troznitură și două scânduri săriră. Se isbise de o altă stâncă ascunsă în apă

Construcția pirogei era așa încât nu putea pluti în condițiile acelea. Trebuia să se afunde.

— Inot, copii ! — comandă Jean Bart. — Plaja nu e departe.

O bae pentru noi, însă piroga e pierdută.

După cinci minute, toți cinci erau pe plaje.

Nenorocirea nu e prea mare ! — declară Jean Bart. Vaporul vine din urmă...

— Stăpâne Jean Bart ! — întrerupse un zanzibarian. — Iată urmele... Oh ! ce e asta ? S'ar zice urme de maimuțe...

— adevărat ! Alevărat !

— Na ! zise altul, arătând urme de crăci și frunze... s'ar zice că au făcut o targă...

— Sunt sălbateci !

— Nu, nu, uite-te la urme !

Sunt cu siguranță maimuțe !

Toți se repeziră spre grotă, încotro duceau urmele.

Deodată, un sgomot îi țintui pe loc.

Era ca un tunet grozav, cu bubuituri surde. Pământul tremura. Arbori gigantici, ca frânți de o forță nevăzută, cădeau cu zgomot.

— E un cutremur ! — strigă Jean Bart.

— Un vulcan ! — urlă un zanzibarian arătând în depărtare, sub arbori, un nor gros de fum ametsecat cu flăcări, care se vedea isbucnind de după pomi.

— Ah ! piroga — gemu Jean Bart, desperat. Suntem pierduți !

Stătură așa, fără să se miște, privind nedeciși în fața lor.

Dar iată că, palid, prăpădit, cu părul vâlvoi, cu hainele rupte, o ființă omenească eși din grotă, alergând nebunește spre lac, fără să vadă, fără să audă...

— Ah ! — mugi cu voce înecată. Și căzu lung, întins.

— E Marius ! e Marius ! — strigă Jean Bart.

Se ridică, apusă pe nenorocit și îl luă în spinare.

— In apă copii, în apă !

In acea clipă apăru pluta care preceda vaporul.

— Aci, aci ! — strigară toți, cu gesturi desperate.

Curând fură pe punte...

Era timpul.

Grota fu năpădită de lavă aprinsă, care ardea tot ce întâlnea. Torentul de lavă ajunse la lac și ciocnirea focului cu apa fu așa de violentă încât se ridică un val uriaș care isbi puternic pluta, târînd-o în larg, într'un amestec de țipete și blesteme ale oamenilor.

Pe bordul vaporului, zanzibarianul care avea comanda provizorie, asista stupefăcut la neașteptatul cataclism; văzu pluta încărcată de oameni, valul monstruos care o târâse în larg și care clătina grozav și vaporul.

Cerul se întunecă și o ploaie de cenușe și pietre incandescente începu să cadă.

— Avem pe Marius! — strigă Jean Bart.

O aclamație a echipajului îi răspunse. In câteva minute pluta fu prinsă cu frânghii și nafragiații suiți pe bord.

Marius fu dus ia cabină și pus pe un pat.

Jean Bart îl examină:

— Trăește! A leșinat de slăbiciune. E salvat. Să-l lăsăm să doarmă.

Ii dădură să respire săruri și să bea rom. Curând tânărul adormi normal.

Jean Bart dădu ordin ca nimeni să nu-l deranjeze apoi eși afară să dea ordinele necesare.

Dădu vaporului toată presiunea spre a se întoarce la golful de unde plecaseră.

Deși nu era decât orale patru după masă, cerul era negru și soarele nu se mai vedea.

Dar cum vântul sufla dela lac spre pământ, Jean Bart înțelege că scăpase de pericol.

In curând, dintr'un colț de stâncă, pe uscat se ivi Raimondo cu oamenii lui.

Toți chiuiră de bucurie.

Raimondo alerga acum.

— Marius? — strigă el când fu aproape de mal.

Jean Bart tocmai vrea să răspundă, când o voce în spate strigă:

— Mii de pipe! Sunt viu.

Alte aclamații isbucniră de pe mal. Era Calar cu oamenii săi.

Lăsară pe mal pe Pinții orizonleri, cărora li se dădu libertatea.

Pe bord fu un entuziasm de nedescris.

In timp ce vaporul se punea în mişcare, întrebările se încrucişau dela unul la altul.

Marius zise în uralele generale :

— Acum înainte ! Mereu înainte !

CAPITOLUL V

ÎN STRANSOAREA PITONULUI

Se hotărî un repaos de douăzeci și patru de ore.

— Să ne îndepărtăm, de această insulă blestemată! zise Raimondo.

Toți fură de aceiaș părere.

Vor rămâne în Câmpul pătrat, apoi vor merge spre nordul Nyassei, urmând coasta orientală.

— Apoi? — întrebă Marius.

— Apoi — răspunse zâmbind Raimondo, — vom demonta vaporul îl vom pune în lăzile lui și vom merge pe uscat până la lacul Tanganyka.

— Urmând drumul lui Livingstone după hărțile lui — adăogă Ligurul.

— Mii de pipe! Să nu facem prea multe planuri, amicii mei: știți că Destinul conduce totdeauna!

— Adevărat! — conchise grav Zomba.

După două ore de mers, vaporul intră binișor într'un golf scobit într'o stâncă de pe malul continental al lacului.

— Ce apă bună pentru pești! — declară Marius.

— Adevărat! — zise Ligurul — o idee bună să ne aprovizionăm cu pește uscat pentru drum.

Zomba prepară undițele.

A doua zi, după o noapte de odihnă, cercetașii se sculară refăcuți de oboselile din ajun.

— Dacă am vâna ceva? — propuse Marius. Mai variem puțin.

Cei trei cercetași, de comun acord, luară pe Zomba, Riki și patru zanzibarieni, Ceilalți, cu Calar, rămăseseră să pescufască şi să păzească vaporul. Vânătorii escaladară stâncile îndreptându-se spre interior, urcând, cursul de apă care sfârşea într'o scascadă.

După o oră de mers, ajunseră la marginea unei păduri care se întindea dealungul râului.

Avură ocazia să vâneze câteva specii de iepuri mari care abundau pe acolo.

Deodată, văzând nişte pasări necunoscute, care şedeau pe nişte crăci, nemişcate, Jeant Bart murmură :

— Ssst ! Nu vă mişcaţi. Aşteptaţi.

Puse în ţeava puştii nişte cartuşe cu alice de plumb mici.

Se gândea :

— Cu o împuşcătură trasă dintr'o parte, voi atinge multe deodată. De sigur că vor cădea cel puţin o duzină.

Plecă singur, pe o cărare îngustă care şerpuia printre pomi dealungul apei.

Raimondo, Marius, Zomba şi Riki, înconjuraţi de zanzibarieni atşeptau în, tăcere.

Dar două minute mai în urmă în loc să audă bubuitura puştii auziră un ţipăt teribil şi sgomotul unei căderi în apă...

— Drace ! E Jean Bart !

Toţi se repeziră în direcţia aceia.

Intre inelele unui enorm şarpe piton, Jean Bart se sbătea, cu mâinile armate cu un cuţit şi o secure. Era susţinut pe apă de chiar corpul monstruosului şarpe. Dar capul acestuia, era acum la nivelul capului cercetaşului ; silindu-se să-şi fascineze victima.

Jean Bart care cunoştea misterioasa putere a ochilor pitonului, se silea să nu-l privească, ci îl isbea cu violenţă. Dar apa îl trăgea la fund, sufocat de strânsoarea grozavă a monstrului.

Raimondo, Marius şi Zomba aruncară armele de foc şi săriră în apă, strigând celorlalţi :

— Staţi acolo şi fiţi atenţi ! Marius, înotând mai repede striga :

— Isbiţi în cap, în capul şarpelui !

Toţi trei ridicându-se deasupra apei isbiră atât de bine cu securele capul pitonului încât reuşiră să-l separe aproape de corp.

Intregul corp al şarpelui se înmuie.

Greutatea sa enormă, târî şi pe Jean Bart la fund, încurcat între inelele şarpelui.

Dar Raimondo şi Marius se sileau să ţină deasupra corpul pitonului, ţinându-l cu dinţii.

Zomba intră sub apă. Nu se vedea ce face acolo sub spuma apei.

Reuși să scoată corpul lui Jean Bart din inelele cadavrului șarpelui, înainte ca să se asfixieze, aducându-l la suprafață.

Ligurul, la capătul puterilor sale, răsuflă de câteva ori adânc și strigă răgușit :

— Uf ! iată-mă viu !

După puțină vreme, înotătorii, pe mal, își uscau hainele la soarele binefăcător.

— Pe Cristofor Columb ! — zice genovezul. Vă mulțumesc bunii mei amici. Dar sunt furios pe blestematul acesta de piton care m'a făcut să scap păsărelele acelea. Ce dejun minunat a sburat ! Și cu toții râseră mulțumiți că au scăpat odată cu păsările, și ei teferi.

Cu toate acestea, prânzul, preparat de Marius și Zomba, fu și bun și copios.

A doua zi, după o noapte liniștită, vedeta își reluă călătoria, spre a se înapoia la Câmpul pătrat.

Puntea oferea un aspect curios acoperită cu numeroși pești curățiți și așezați în rânduri dese pentru a se usca, la soare.

Inainte de a înopta ajunseră. In timpul lungei absențe, nu se întâmplase nimic aci. Făcură preparativele necesare pentru continuarea drumului.

Nimeni nu bănuia că un eveniment straniu schimbase, în puține ore, caracterul și țara aventurilor lor...

Citiți urmarea în fascicula No. 60 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 25 Noembrie

REGELE FURTUNILOR

Din „CEI TREI CERCETAȘI"
au apărut până acum:

No.

1 La voia întâmplării
2 Braț de sânge
3 Țara groazei
4 Boturile roșii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din țara apașilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverșii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ștrangulatorilor
17 Pirații din Tonkin
18 Pagoda însuflețită
19 Mina rătăcită
20 Conspirația indușilor
21 Creatorul de monștri
22 Tezaurul ocnașilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace" în ghețari
26 Insula Paștelui
27 „Glasul din stâncă"
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan

No.

30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanșa Cercetașilor
34 Misterul măștii roșii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deșertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morții
42 Câmpul morții
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerinele negre
47 Sania infernală
48 Mașina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometați
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură
58 Misterul lacului

* * *

La „CEI TREI CERCETAȘI" se pot face și abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI